

ՄՈՒՐԲ ՅԱԿՈԲ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՆԻՍ ՄԱՅՐ ԵՄ ԿԵՂԵՅԻ

ՅԻԱՆԱԿԻ Չորրորդ ԿԻՐԱԿԻ
15 ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ 2019

ԸՆԹԵՐՑՈՒՄ ԵՍԱՅԻ ՄԱՐԳԱՐԷԻ ԳԻՐՔԵՆ (38.1-8)

Այն օրերուն Եզեկիա թագաւոր
հիւանդացաւ եւ մահուան
անկողին ինկաւ: Եսայի մարգարէն,
Ամոսի որդին, անոր քով եկաւ եւ ըսաւ.
«Տէրը այսպէս կ'ըսէ.- Քու տանդ
համար կարգադրութիւն ըրէ՝ յաջորդդ
նշանակելով, որովհետեւ կեանքիդ օրերը
վերջացած են եւ մահդ մօտ է»:

Եզեկիա երեսը պատին դարձուց եւ
այսպէս աղօթեց Տիրոջ. «Կ'աղաչեմ, ո՛վ
Տէր, յիշէ թէ արդար եւ ուղղամիտ եղայ
քու աչքիդ, եւ ըրի միայն այն ինչ որ
հաճելի է քեզի»: Եւ Եզեկիա դառնօրէն
լացաւ:

Այն ատեն Տէրը հրամայեց Եսայի
մարգարէին, ըսելով. «Գնա՛ եւ
Եզեկիային ըսէ.- Այսպէս կ'ըսէ Տէրը,
քու հօրդ՝ Դաւիթի Աստուածը. “Լսեցի
աղօթքդ, տեսայ արցունքդ եւ ահա քեզի
տասնըհինգ տարի եւս կեանք կու տամ:
Այլեւ Ասորեստանի թագաւորին ձեռքէն
պիտի ազատեմ թէ՛ քեզ եւ թէ՛ այս
քաղաքը, Երուսաղէմը, որ անձամբ պիտի
պաշտպանեմ”»: Եւ որպէսզի գիտնաս
թէ Աստուած իր խոստումը պիտի կա-
տարէ, Տէրը հետեւեալ նշանը կու տայ
քեզի: Տե՛ս, քու հօրդ՝ Աքազի արեւու
ժամացոյցին ստուերը տասներորդ
աստիճանին վրայ ինկեր է հիմա. բայց

Տէրը զայն տասը աստիճան ետ պիտի
դարձրնէ»:

Եւ իրապէս, ստուերը իր ինկած տեղէն
տասը աստիճան ետ գնաց:

ՊՕՂՈՍ ԱՌԱՔԵԱԼԻ ԵՔՐԱՅԵՑԻՆԵՐՈՒՆ ԳՐԱՄ ՆԱՄԱԿԵՆ (1.1-14)

Անցեալին բազմաթիւ անգամներ եւ
բազմաթիւ կերպերով Աստուած
մեր հայրերուն խօսեցաւ մարգարէներուն
միջոցաւ, իսկ այս վերջին օրերուն մեզի
խօսեցաւ իր Որդիին միջոցաւ: Աստուած
զինք ամէն բանի ժառանգորդ կարգեց
եւ անոր միջոցաւ էր, որ տիեզերքը
ստեղծեց: Որդին, Հօրը փառքին լոյսը
եւ անոր էութեան ճշգրիտ պատկերը, որ
իր խօսքին զօրութեամբ տիեզերքը կը
պահէ, իր անձով մեր մեղքերը սրբելէ
ետք՝ երկինքի մէջ նստաւ Աստուծոյ՝
Գերագոյն Զօրութեան աջ կողմը:

Ան շատ աւելի բարձր է հրեշտակներէն,
ինչպէս Աստուծմէ իրեն տրուած անունը
ցոյց կու տայ. որովհետեւ ո՞ր մէկ
հրեշտակին երբեւիցէ Աստուած ըսաւ.
«Դուն իմ որդիս ես, այսօ՛ր քեզ ծնայ»: Կամ
որո՞ւ ըսաւ. «Ես անոր հայր պիտի
ըլլամ եւ անիկա՝ ինծի որդի»: Դարձեալ,
երբ իր անդրանիկ Որդին աշխարհ
կը ղրկէր, ըսաւ. «Աստուծոյ բոլոր
հրեշտակները թող պաշտեն զայն»:

Աստուած իր հրեշտակներուն մասին խօսած ատեն կ'ըսէ.

«Աստուած իր հրեշտակները ստեղծեց որպէս պատգամաւոր հոգիներ, եւ իր պաշտօնեաները՝ կրակի բոցի պէս»:

Մինչդեռ Որդիին կ'ըսէ.

«Քու աթոռդ, ո՛վ Աստուած, յաւիտենական է. արդարութեամբ կ'իշխես թագաւորութեանդ վրայ: Արդարութիւնը կը սիրես եւ անիրաւութիւնը կ'ատես: Ահա թէ ինչու, ո՛վ Աստուած, քու Աստուածդ ուրախութեան իւղով օծեց քեզ քու ընկերներէդ աւելի»:

Դարձեալ, ուրիշ տեղ մը Որդիին կ'ըսէ.

«Դուն, ո՛վ Տէր, սկիզբէն ստեղծեցիր երկիրը, եւ երկինքը քու ձեռագործդ է: Անոնք պիտի կորսուին. բայց դուն կաս եւ կը մնաս: Անոնք հագուստի պէս պիտի մաշին. վերարկուի մը պէս պիտի ծալես զանոնք եւ հագուստի պէս փոխես: Բայց դուն միշտ նոյնն ես եւ քու տարիներդ վերջ պիտի չունենան»:

Բայց հրեշտակներէն որո՞ւն ըսաւ երբեք.

«Աջ կողմս նստէ, մինչեւ թշնամիներդ ոտքերուդ տակ դնեմ որպէս պատուանդան»:

Չէ՞ որ հրեշտակները Աստուծոյ ծառայող հոգիներ են եւ իր կողմէ կը ղրկուին օգնելու համար անոնց՝ որոնք փրկութիւնը պիտի ժառանգեն:

ՅԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱԻԵՏԱՐԱՆԷՆ ԸՍՏ ՂՈՒԿԱՍԻ

(17.1-10)

Յիսուս իր աշակերտներուն ըսաւ. «Գայթակղութիւններ անպայման որ պիտի պատահին, բայց վա՛յ այն մարդուն, որուն ձեռքով

ուրիշներ գայթակղութեան մէջ կ'իյնան: Նախընտրելի պիտի ըլլար որ իր վզին ջաղացքի քար անցընէին եւ զինք ծովը նետէին, քան թէ այս փոքրիկներէն մէկը գայթակղեցնէր: Հետեւաբար զգուշացէ՛ք: Եթէ եղբայրդ մեղք գործէ՝ յանդիմանէ զինք, եւ եթէ զղջայ՝ ներէ իրեն: Նոյնիսկ եթէ մէկ օրուան մէջ եօթն անգամ քեզի գալով ըսէ՝ կը զղջամ, պէտք է ներես իրեն»:

Առաքեալները ըսին Տիրոջ. «Աւելցո՛ւր մեր հաւատքը»: Յիսուս ըսաւ. «Եթէ մանանեխի հատիկին չափ հաւատք ունե՛նաք եւ ըսէք այս թթենիին, “արմատս ի՛նչ եղիւր եւ ծովուն մէջ տնկուէ՛”, վստահ եղէք որ պիտի հնազանդի ձեզի»:

«Ենթադրենք որ ձեզմէ մէկը ծառայ մը ունի, որ հողագործ է կամ հովիւ: Երբ ծառան դաշտէն դառնայ եւ տուն մտնէ, տէրը իրեն կ'ըսէ՞. “Անմիջապէս գնա՛, ճաշդ կեր”: Բնականաբար՝ ո՛չ: Ընդհակառակը, անոր կ'ըսէ. “Ընթրիքս պատրաստէ՛ եւ գոգնոցդ կապելով սպասարկէ ինձի, մինչեւ ընթրիքս վերջացնեմ. անկէ ետք կրնաս ուտել եւ խմել”: Կը կարծէ՞ք որ տէրը իր ծառային երախտապարտ պէտք է ըլլայ իր հրահանգները կատարելուն համար: Չեմ կարծեր: Դուք ալ նոյնպէս, երբ կատարէք ի՛նչ որ հրամայուած է ձեզի, ըսէք. “Անպիտան ծառաներ ենք, ինչ որ պարտաւոր էինք ընել՝ կատարեցինք”»:

«Եթէ մանանեխի հատիկին չափ հաւատք ունենաք եւ ըսէք այս թթենիին, “արմատս ի՛նչ եղիւր եւ ծովուն մէջ տնկուէ՛”, վստահ եղէք որ պիտի հնազանդի ձեզի»: